

‘*Verzwijging* dendert naar een waanzinnige climax’ – *The Guardian*

‘Topcijfers voor sfeer, voor de manier waarop de geuren en beelden tot leven komen, voor de bijna filmische dreiging... briljant en macaber.
Echt meesterlijk’ – *Financial Times*

‘Een indrukwekkend historisch avontuur geschreven in perfect proza... Genieten op elke pagina’ – *Literary Review*

‘Scène na scène huiver je van de spanning, van genot of van vrees...’
– *The Independent*

‘Thomson schittert door zijn oog voor de gotiek en het ongewone’
– *Sunday Times*

‘Als een rijke art-house film die je verleidt met een heerlijk tempo en prachtige beelden’ – *Independent on Sunday*

‘*Verzwijging* is een rijk, etherisch liefdesverhaal dat zich afspeelt in het donkere en gevaarlijke Florence van de 17e eeuw. Een echte aanrader’
– *Penguin Books*

‘*Verzwijging* is een heerlijke roman; een boek om van te genieten door zijn gelaagde plot en de voortreffelijke schrijfstijl’ – *The Newton Review of Books*

‘Een roman die vraagt herlezen te worden’ – *The Scotsman*

‘Betoverend verhaal doordrenkt van de elementen uit dromen en nachtmerries’ – *Daily Mail*

RUPERT THOMSON

Verzwijging

Vertaald door Robert Neugarten

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Secrecy*

Oorspronkelijke uitgever: Atria Books, Simon & Schuster, Inc.

Vertaling: Robert Neugarten

Omslagontwerp: Studio MV

Omslagbeeld: © <http://www.bridgemanart.com/>

Auteursfoto: Robin Farquhar-Thomson

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Rupert Thomson

Copyright voor de Nederlandse taal © 2013 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 9789401601290 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Calvin Mitchell
altijd*

‘Hond wordt wolf, licht wordt schemering,
leegte wordt afwachtende aanwezigheid.’

Thomas Pynchon

‘Doodsangst is een deel van me.’

Tamura Ryûichi

EEN

Hij kwam op een novemberdag toen er een koude wind waaide en de velden doorweekt waren van de regen. Het jaar was 1701. Vanuit mijn privévertrek zag ik zijn rijtuig krakend tot stilstand komen. Het spichtige, spinachtige voertuig tekende zich zwart af tegen het rokerige blauw van de straatstenen. De deur ging een paar centimeter open. Werd weer gesloten. Ging toen helemaal open. Hij kwam naar buiten en tastte met zijn voet behoedzaam en bijna kieskeurig naar de grond. Op dat moment besepte ik dat hij stervende was. Het verraste me. Ik bekeek hem nog aandachtiger. Hij staaarde naar de druipende kloostermuren, een tengere man in een tot de nek dichtgeknoopte donkere jas. Mijn raam bevond zich op de bovenste verdieping; hij zag me niet.

Een maand eerder had hij me een brief geschreven. *U kent me niet, begon die, maar ik heb u iets van groot belang te vertellen. Ik kan dat alleen persoonlijk doen, van aangezicht tot aangezicht.* Zijn handschrift was compact en hoekig, als een meidoornhaag, en hij was breedsprakiger dan nodig was. Uit nervositeit misschien? Of vanwege een gebrek aan opleiding? Dat werd me niet duidelijk. Ik zag hem met de portier praten, die over zijn schouder naar de koetsier van het rijtuig keek. Ik zag gelatenheid in hun gezichten, misschien een spoor van spotternij. Hadden ze hetzelfde aangevoeld als ik? Misschien

komt er een moment in een mensenleven dat je niet meer het vermogen hebt om aandacht af te dwingen, als de wereld je begint te negeren omdat niemand gelooft dat je er nog enig effect op hebt. Er ging een rilling door me heen en ik liep de kamer weer in.

Ik ging zitten met de bedoeling mezelf gereed te maken. Afgezien van de ring met de opaal die ik aan mijn linkerhand droeg was de kaptafel de enige concessie aan mijn ijdelheid die ik me veroorloofde, maar hij verschaft me bar weinig plezier. De spiegel liet rimpels, wangzakken en onderkinnen zien, de bijna willekeurige schade die door jaren vol roekeloosheid en teleurstellingen was aangericht. Maar ik had in elk geval geleefd. Aan de andere kant: ik was pas zesenvijftig en ik droeg het simpele, vormeloze gewaad van een abdis. Ik, Marguerite-Louise van Orléans! Wie had dat ooit kunnen denken? Niet de dansleraar, al zou hij mijn kostuum amusant hebben gevonden. Niet de kok, of de dichter, of de stalknecht. En zeker ook niet mijn vele minnaars, met uitzondering misschien van de groothertog van Toscane. Al had ik hem nooit als een minnaar beschouwd. Hij was mijn echtgenoot geweest, zeker. Maar geen minnaar. Die kwalificatie had hij met zijn halfzachte prestaties niet verdiend. Maar ik was er zeker van dat hij met het besluit van de Franse koning om me naar een klooster te sturen had ingestemd. De beste plaats voor haar. Ik kon het hem horen zeggen. Dat zijn botten in de hel tot stof mogen worden verpulverd. Amen.

Ik bracht rouge aan op mijn wangen en tekende de arrogante bogen van mijn wenkbrauwen. Ook aan mijn lippen, die in de loop van de tijd minder prominent waren geworden, viel wel wat te verfraaien. Ik was halverwege toen een novice

binnenkwam, die bloosde en wegkeek toen ze zag wat ik aan het doen was.

Ze zei dat ik bezoek had.

‘Dat weet ik,’ zei ik.

Tegen de tijd dat ze hem binnenliet, stond ik bij het raam van mijn salon. Kale muren, harde stoelen. Een haard vol houtblokken die hard hun best deden om te ontvlammen.

‘Zumbo,’ zei ik.

Hij boog. ‘Eerwaarde moeder.’

Aan zijn jas te zien, die uit het buitenland kwam en verre van nieuw was, was hij geen flamboyante man. Hij leek zich zelfs niet bewust te zijn van wat de mode voorschreef. Onder een arm hield hij een verweerde bruine aktetas geklemd.

‘Eerlijk gezegd wist ik niet hoe ik u moest aanspreken...’ zei hij.

‘Eerwaarde moeder is prima.’

Hij keek me aan met een merkwaardig kalme blik die zowel nieuwsgierig als toegenegen was. De huid rond zijn ogen was pafferig en leek op een blauwe plek, alsof hij niet had geslapen.

Ik wendde me tot de novice. ‘Je kunt gaan.’ Toen ze de kamer verlaten had, liep ik op mijn gast af. ‘Bent u wel gezond?’

‘Mag ik gaan zitten?’

Ik liet hem plaatsnemen in een stoel bij het haardvuur.

Hij vertelde me dat hij die zomer in Marseille plotseling last had gekregen van een hoofdpijn die zo heftig was dat hij op de grond was gevallen. Men had hem naar een kosthuis in de buurt van de haven gebracht, waar het naar ingewanden en de inkt van inktvissen stonk; zodra hij bij kennis kwam, was hij misselijk geworden. De eigenaresse van het etablissement had

felrood haar. Hij had in zijn delirium geloofd dat ze in brand stond. Hij had om water gevraagd; niet omdat hij dorst had, maar om de vlammen te doven. Zijn lippen vertrokken in een korte, wrange glimlach voordat hij zijn verhaal vervolgde. De hospita liet een barbier-chirurgijn komen, die hem vertelde dat zijn lever het had begeven en dat hij geen maand meer te leven had. Hij had die maand overleefd, maar in Parijs had de lijfarts van de koning de diagnose bevestigd.

‘Ik zag al dat u ziek bent,’ zei ik. ‘Aan de manier waarop u uit het rijtuig stapte.’

Zumbo wreef met een vlakke hand over zijn slaap.

‘Uw brief intrigeerde me,’ vervolgde ik. ‘Maar dat was ook uw bedoeling, hè? U vertelde net genoeg om zeker te zijn van een audiëntie.’ De wind zuchtte in de schoorsteen; het haardvuur waaide de kamer binnen. ‘Maar ik vrees dat ik uw naam nog nooit had gehoord. Ik moest navraag doen.’

Hij keek me met een opgejaagde blik aan. ‘Wat heeft u ontdekt?’

‘Dat er onduidelijkheid bestaat over uw naam.’

‘Oorspronkelijk heet ik Zummo,’ zei hij, ‘en zo ben ik het grootste gedeelte van mijn leven ook genoemd. De b heb ik toegevoegd toen ik met Fransen te maken kreeg. Dat vonden ze makkelijker.’

Ik vond het verdacht, maar besloot er niets van te zeggen.

‘U maakt dingen,’ zei ik. ‘Van was.’

‘Ja.’

‘Sommige mensen vinden u een meesterlijk ambachtsman. Anderen noemen u een tovenaer. U bent mysterieus en obsessief. Controversieel.’

Zumbo knikte met neergeslagen ogen.

‘Aanvankelijk dacht ik dat mijn man u had gestuurd,’ zei ik. ‘En toen ik ontdekte dat u voor hem heeft gewerkt, dat hij zelfs uw mecenas was... u zult zich dat wel kunnen voorstellen.’

‘Waarom stemde u toch in met onze ontmoeting?’

‘O, omdat ik nieuwsgierig was en me verveelde. En zelfs de groothertog is niet zo naïef dat hij een kunstenaar zou sturen om voor hem te pleiten.’

Zumbo glimlachte in zichzelf.

‘Hoe dan ook,’ zei ik, opeens ongeduldig, ‘heeft u geen nieuws dat ik geacht word interessant te vinden?’

Zijn hoofd kwam langzaam omhoog en zijn hele gezicht verstrakte, waardoor ik de beenderen onder zijn huid kon zien. ‘Het gaat over uw dochter.’

‘Anna Maria? Wat was die meid een teleurstelling. Angst-aanjagend zelfs. Maar dat zal niemand verbazen met een vader als...’

‘Niet zij. De andere.’

Hoewel ik rustig zat, kreeg ik het gevoel dat ik achteruit tolde. De muren van het heden braken en het verleden stroomde naar binnen; een turbulente, onweerstaanbare stroom, vol brokken puin. ‘Hoe weet u dat? Niemand weet dat.’

Hij antwoordde niet.

Het duizelde me nog altijd. Ik stond op en liep naar het raam. Buiten sloeg de regen als nijldige pennenstreken op de grond, alsof het barre landschap ten oosten van Parijs een vergissing was die iemand wilde doorstrepen.

‘Vertel het maar,’ zei ik uiteindelijk. Ik wendde een nonchalance voor die ik niet voelde. ‘Ik heb toch niets beters te doen.’

‘Goed dan,’ zei hij.